

УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ МАТЕРІАЛЬНО-ТЕХНІЧНИМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ

У сучасних умовах здійснення економічної діяльності, матеріально-технічне забезпечення підприємства складає досить вагому складову потенціалу будь-якого суб'єкта господарювання. Підвищення ефективності використання основних виробничих фондів на підприємстві, на сьогодні, є важливим резервом підвищення ефективності діяльності самого виробництва, що полягає в досягненні найбільших результатів при відповідному рівні розвитку продуктивних сил, порівняно з витратами праці, використаними на створення суспільного продукту [1].

Основним завданням розробки планів удосконалення матеріально-технічного забезпечення є досягнення балансової взаємоузгодженості між розмірами потреби в ресурсах і джерелами її забезпечення, по кожному виду матеріальних ресурсів розробляється баланс, в якому визначається наступний взаємозв'язок:

$$ВП_p + ПП_p + Н_{вл} = П_p + Р + З_{рі}, \quad (1)$$

де $ВП_p$ – виробнича потреба в кожному виді матеріальних ресурсів відповідно до виробничої програми підприємства;

$ПП_p$ – інша потреба в окремих матеріальних ресурсах, зумовлена технологічними відходами та технологічним браком виробництва, природним убутком матеріалів та сировини;

$Н_{вл}$ – нормативи виробничих запасів на кінець планового періоду;

$П_p$ – планове постачання матеріально-технічних ресурсів кожного виду в розрізі окремих постачальників;

$Р$ – мобілізація внутрішніх резервів за рахунок впровадження системи заходів по економії витрат окремих ресурсів;

$З_{рі}$ – наявні залишки матеріальних ресурсів кожного виду на складах підприємства на початок планового періоду [2].

Ефективність організації матеріально-технічного забезпечення значною мірою залежить від того, яким чином режим забезпечення підприємства узгоджений із режимом виробничого споживання матеріальних ресурсів, наскільки асортимент, якість і технологічна готовність продукції, що постачається, відповідає вимогам виробництва.

Концепція удосконалення системи управління матеріально-технічним забезпеченням має включати в себе наступні основні положення: відмова від надлишкових замовлень; відмова від завищеного часу виконання основних операцій; відмова від виготовлення серії деталей, на які немає замовлення покупців; усунення простоїв обладнання; обов'язкова ліквідація браку; перетворення постачальників з протилежної

сторони в вигідних партнерів [3].

Раціональна організація матеріально-технічного забезпечення має сьогодні передбачати обов'язкове виконання таких основних принципів як: односпрямованість, гнучкість, синхронізація, оптимізація, інтеграція потоків і процесів.

Таким чином, одним із шляхів удосконалення матеріального забезпечення є планування потреби в матеріалах на утворення виробничих запасів. Зниження витрат з матеріально-технічного забезпечення підприємства може відбуватися різними шляхами, зокрема, зниженням конструктивної матеріалоемності продукції, яке відбувається внаслідок: використання економічних видів матеріальних ресурсів; скорочення числа непотрібних функцій; зниження незмірних запасів міцності виробів.

Література

- 1. Момот А.В., Хохлова І.В. Особливості розрахунку потреб в матеріально-технічних ресурсах в системі управління матеріально-технічним забезпеченням підприємства. Матеріали II Міжнародної науково-практичної конференції «Економічний розвиток держави та її соціальна стабільність», 15 травня 2018 р. Ч.1. Полтава: ФОП Пусан А.Ф., 2018. – С.151-152*
- 2. Вахтін С.Р., Дрогомирецька М.І. Технічне забезпечення підприємства: навч. посібник. Полтава: РВВ ПУСКУ, 2015. – 147 с.*
- 3. Орлов О.О. Планування діяльності промислового підприємства. Підручник. К.: Скарби, 2016. 98 с.*